

59

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW KOMUNIKACJI I HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 25 stycznia 1962 r.

w sprawie postępowania z zużytymi lub uszkodzonymi akumulatorami samochodowymi nie nadającymi się do dalszego używania i do naprawy.

Na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 1 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244), § 1 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 14 grudnia 1956 r. w sprawie przekazania uprawnień do wydawania przepisów o gospodarowaniu pojazdami samochodowymi, częściami zamiennymi i ogumieniem do tych pojazdów oraz o normowaniu zużycia materiałów pędnych w eksploatacji i obsłudze pojazdów samochodowych (Monitor Polski z 1956 r. Nr 105, poz. 1209 i z 1961 r. Nr 80, poz. 334) i § 1 zarządzenia nr 187 Prezesa Rady Ministrów z dnia 12 września 1961 r. w sprawie przekazania Ministrowi Handlu Wewnętrznego uprawnień do wydawania przepisów regulujących obrót rynkowy samochodami osobowymi i częściami zamiennymi oraz o gospodarowaniu ogumieniem (Monitor Polski Nr 80, poz. 334) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć w zarządzeniu jest mowa o akumulatorach, rozumie się przez to akumulatory kwasowe samochodowe, używane do rozruchu silników spalinowych.

§ 2. Jednostki gospodarki społecznej posiadające zużyte lub uszkodzone akumulatory, zwane w dalszym ciągu „użytkownikami”, obowiązane są do zabezpieczenia tych akumulatorów przed zniszczeniem i dostarczenia ich razem

ze szlamem ołowianym najbliższym terenowo licencjonowanymi stacjom obsługi akumulatorów II klasy, zwanym dalej „odbiorcami”.

§ 3. Wykaz odbiorców, odpowiadających wymaganiom technicznym dla uruchomienia, konserwacji i naprawy akumulatorów, ustalać będzie Zarząd Przedsiębiorstwa Remontu i Dozoru Akumulatorów w Warszawie, zawiadamiając o tym jednostki rozprowadzające akumulatory (§ 5 ust. 1).

§ 4. 1. Odbiorcy mają obowiązek nabywania wszystkich dostarczonych im zużytych lub uszkodzonych akumulatorów, przy czym:

- 1) zatrzymują dla własnych potrzeb do naprawy innych akumulatorów części nadające się do tego celu;
- 2) części ołowiane uzyskane przy rozbiórce akumulatorów, nie nadające się do wykorzystania we własnym zakresie, oraz szlam ołowiany zbywają właściwej terenowo rejonowej zbiornicy złomu lub jednostce wskazanej przez tę zbiornicę; szlam ołowiany otrzymany z akumulatorów powinien być wysuszony i składowany w skrzyniach lub beczkach;
- 3) prowadzą ewidencję przychodu i rozchodu ołowiu oraz szlamu ołowianego umożliwiającą kontrolowanie obiegu tego materiału;
- 4) wszelkie inne części niemetalowe, nie mające zastoso-

wania przy naprawie, zbywają wytwórcom akumulatorów, innym odbiorcom lub właściwym terenowo wojewódzkim zbiornicom przemysłowych surowców wtórnych;

5) ciężar dostarczonego akumulatora nie powinien być mniejszy od 50% ciężaru nowego akumulatora danego typu bez kwasu.

2. Za każdy dostarczony zużyty lub uszkodzony akumulator odbiorcy mają obowiązek zapłacić użytkownikowi 10% obowiązującej ceny detalicznej nowego akumulatora tego typu oraz wydać użytkownikowi pokwitowanie (oryginał kwitu magazynowego według wzoru „magazyn przyjął”), w którym stwierdzają typ i ciężar przyjętego akumulatora.

§ 5. 1. Sprzedaż użytkownikom akumulatorów nowych przez Centralę Techniczno-Handlową „Motozbyt”, Centralę Handlową Sprzętu Rolniczego oraz inne jednostki rozprowadzające akumulatory uzależnia się od dostarczenia pokwitowania wymienionego w § 4 ust. 2.

2. W razie nieprzedstawienia pokwitowania, o którym mowa w § 4 ust. 2, użytkownik obowiązany jest przy zakupie nowych akumulatorów (ust. 1) złożyć niezależnie od uiszczenia ceny nabycia kaucję w wysokości 50% wartości nabywanych akumulatorów.

3. Kaucja określona w ust. 2 ulega zwrotowi z chwilą przedstawienia pokwitowania wymienionego w § 4 ust. 2. Jeżeli pokwitowanie nie będzie przedstawione w ciągu 12 miesięcy od dnia złożenia kaucji, kaucja przepada na rzecz Państwa.

4. Przepis ust. 1 nie dotyczy sprzedaży akumulatorów:

- 1) jednostkom handlowym sprzętu motoryzacyjnego, prowadzącym sprzedaż hurtową i detaliczną,
- 2) jednostkom handlowym prowadzącym eksport akumulatorów,
- 3) zakładom produkcyjnym, przeznaczającym akumulatory na wyposażenie produkowanego sprzętu,
- 4) jednostkom nabywającym akumulatory do celów laboratoryjnych i doświadczalnych, dla uruchomienia nowych laboratoriów lub dla dodatkowego wyposażenia laboratoriów w razie ich rozbudowy,

5) użytkownikom, którzy udokumentują utratę akumulatora odpowiednim protokołem awaryjnym.

§ 6. Odbiorcy mogą nabywać nowe akumulatory bezpośrednio od jednostek określonych w § 5 ust. 1 dla wymiany akumulatorów zużytych lub uszkodzonych dostarczonych przez użytkowników, bez obowiązku składania kaucji, pod warunkiem zgłoszenia tym jednostkom numerów posiadanych oryginałów kwitów magazynowych wydanych użytkownikom za dostarczone przez nich zużyte akumulatory (§ 4 ust. 2).

§ 7. 1. Na podstawie pokwitowań rejonowej zbiornicy złomu stwierdzających przekazanie złomu i szlamu ołowianego (§ 4 ust. 1 pkt 2) odbiorcy będą zaopatrywani na zlecenie Biura Sprzedaży Sprzętu i Porcelany Elektrycznej w Warszawie przez zakłady produkujące akumulatory w płyty akumulatorowe w ilości 80% ciężaru przekazanego złomu i szlamu.

2. W razie nieprzedstawienia pokwitowań, o których mowa w ust. 1, odbiorcy zobowiązani są niezależnie od uiszczenia ceny nabycia płyt akumulatorowych złożyć kaucję w wysokości 50% wartości nabywanych płyt, przy czym przepis § 5 ust. 3 ma odpowiednie zastosowanie.

3. Obrót złomem i szlamem ołowiu akumulatorowego powinien być kontrolowany przez osoby upoważnione przez Centralny Zarząd Gospodarki Złomem.

§ 8. Przepisy zarządzenia nie dotyczą jednostek budżetowych podległych Ministrowi Obrony Narodowej i Ministrowi Spraw Wewnętrznych, z wyjątkiem jednostek Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii.

§ 9. W stosunku do akumulatorów samochodowych nie mają zastosowania przepisy wydane przez Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w sprawie gospodarowania zużytymi akumulatorami i bateriami akumulatorowymi.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 1962 r.

Minister Komunikacji: w z. *D. Tarantowicz*

Minister Handlu Wewnętrznego: *M. Lesz*